

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 134. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613690928/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Czernim halv lystig og halv ærgerlig, »skal jeg nu i Forhør hos min egen Søstersøn? Tro hvad Fanden du vil,« blev han ved, »tro, at jeg er en gammel forelsket Nær, at jeg har Stævnemøder, om du har Lyst dertil, men gaa blot hjem, læg dig og drøm om din egen Kærlighed, og stands mig ikke paa mine Veie!« Dermed ilede han bort med hurtige Skridt.

Den næste Morgen gik Adalbert ud, for at besøge den syge Kone paa Heden, hvis eensomme Bolig han ret godt huskede fra sin Barndom af; Veien derhen var vanskelig at finde, og det kostede ham Møie, inden han naaede den lille Hytte, der laae omgiven af bruunt Lyng, og havde et saa elendigt Udseende, at den neppe syntes at kunne modstaac de vilde Vinterstorme, der saa tidt hiemsøge de polske Sletter.

Hyttens Indre svarede saa temmelig til dens Ydre, to smalle, korslagte Fyrrepinde havde engang dannet et Slags Vindue, over hvilket et Stykke Papiir havde været udspændt; Papiret var imidlertid sønderrevet, og de to Pinde knækkede; Stuen var sort af Sod, thi der fandtes ingen Skorsteen deri, men Røgen gik ud igiennem flere Huller i Loftet, hvorfra Vinden dog ofte drev den tilbage igien. Klædningsstykker og sort Linned hang rundt omkring paa Stænger. Midt i Værelset sad en lille bleg Pige, der malkede en Ged. I en Krog laae den syge Kone paa et Leie af Straa, hun rørte intet Lem, undtagen de dødblege Fingre, med hvilke hun, rimeligviis uden at vide hvad hun foretog sig, pillede paa et uldent Teppe, der var kastet over hende. Imidlertid bemærkede Adalbert, at dette Teppe baade var heelt og temmeligt nyt. Ved den Syges Side sad en aldrende Qvinde, der vogtede paa hendes Bevægelser, medens hun til samme Tid tyssede paa en lille Dreng der legede ved hendes Fødder.

»God Dag,« sagde Adalbert, »hvordan staaer det sig med den stakkels Kone?« — »Hun reiser sig al-

drig meer,« svarede Qvinden. — »Er du i Slægt med hende?« — »Nei, men jeg boer i det nærmeste Huus paa Heden, derfor maa jeg hielpe hende i hendes sidste Time.« — »Trænger hun ellers til Noget?« — »Nu ikke meer, thi den gode Munk, Pater Vincent, har været her, og i Nat sendte desuden den bellige Stanislaus en Engel ned for at hielpe hende.« — »Hvorledes gik det til?« — »Det var henimod Midnat, begge de Smaa sov, da bankede det stærkt paa Ruden, Vinduet var den Gang heelt endnu, da var der En, der raabte udenfor, at jeg skulde lukke op, men jeg slog Kors for mig, og blev siddende, thi jeg tænkte, det var noget Slemt, men da den, der stod udenfor, mærkede, at jeg ikke vilde lukke ham ind, knækkede han Vinduet, og før jeg kunde dreie en Haand om, fløj en Pakke ind midt paa Gulvet. I Pakken laae det varme Sengeteppe der, og desuden en Pung med Penge. Da jeg saae, at den, der stod udenfor, meente det saa godt, løb jeg til Vinduet, for at takke ham, men der skinnede kun et Lys langt borte. Natten var sort, og der var Ingen hverken at høre eller at see.«

Nu begreb Adalbert vel, hvorhen hans Onkel vilde med sin Pakke den forrige Nat, og han glædede sig ved at opdage denne Hemmelighed.

»Men naar nu den stakkels Kone dør,« begyndte han derpaa, »hvordan skal det da gaae hendes Børn?« — »Naar hun er død, følge Børnene hjem til mit Huus, det er alt for flere Dage siden aftalt med Pater Vincent. De Penge, godt Folk har skienket dem, skulle glemmes til de blive store, og saalænge jeg selv har Noget, skulle heller ikke de lide Nød.« — »Det er smukt handlet af dig,« sagde Adalbert. — »Dersom ikke vi Fattige holdt sammen, hvorledes skulde det da gaae?« svarede hun. Adalbert lagde nu en lille Foræring paa den Syges Leie, hvorefter han gik, uden at sige Mere; men i sit Inderste kunde han ikke